

Preek over: "Zeg maar ja tegen het Leven"
Ds M.J.M. Sijtsma-van Oeveren, Kampen
Schriftlezing: Fil.1: 12 t/m 26
Tekst: Fil. 1: 21

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Enige tijd geleden toen de Corona pandemie wat was afgezwakt in ons land, en men bang was voor een tweede golf, was er een discussie over het feit dat als de ic's weer vol zouden stromen, wie er dan voorrang zou moeten krijgen.

Men vroeg dit ook aan willekeurig ouderen op straat of zij, besmet geraakt en ernstig ziek op de ic behandeld zouden willen worden en ook of zij, als er te weinig ruimte was, hun plek eventueel zouden willen afstaan aan een jongere met nog een heel leven voor zich, een vader of moeder van een gezin, een nog midden in het economisch leven staand persoon.

Wat mij opviel was dat 40% van de ouderen toch koos voor behandeling, omdat zij hoe dan ook nog zo graag wilden blijven leven.

Er is de geïnterviewden niet gevraagd of zij gelovig waren of niet, maar zou dat verschil maken?

Ik denk dat heel veel mensen, ook christenen, heel erg vastzitten aan dit leven.

En nu horen wij Paulus vanmorgen tegen ons zeggen:

"want het leven is mij Christus, en het sterven winst".

En even later:"Bij Christus zijn, dat is het allerbeste, in het vlees blijven, te blijven leven, is noodzakelijk voor u".

Hoe zijn deze woorden bedoeld en kunnen wij ze Paulus nazeggen of wij nu oud, van middelbare leeftijd of jong zijn?

Paulus schrijft deze brief waarschijnlijk vanuit de gevangenis in Rome, in afwachting van zijn proces. En het is de vraag of hij vrijgelaten of ter dood veroordeeld zal worden.

Hij schrijft hem aan zijn broeders en zusters in Filippi, een plaats in Macedonie waar Paulus ongeveer 10 jaar geleden op zijn tweede zendingsreis een gemeente heeft gesticht bestaande uit voornamelijk bekeerde heidenen.

In Filippi heeft hij samen met Silas gevangen gezeten, het nodige meegemaakt en er is tussen Paulus en de gemeente een hechte band ontstaan.

Nu hij –in het jaar 62 – opnieuw gevangen is, omwille van Christus, vraagt hij om hun gebed, maar kan hij toch ondanks alle moeite een brief vol blijdschap schrijven.

Want ja hij moet lijden, zoals ook de gemeente die nu vervolgd wordt, moet lijden, maar het is lijden voor zijn en hun Heer.

En om die Heer gaat het Paulus in deze brief, maar ook in het Schriftgedeelte dat wij hebben gelezen.

"Als Christus maar wordt grootgemaakt".

Hij zit gevangen en hij weet niet hoe het proces zal verlopen, maar ook dat alles ziet hij als positief omdat het hem de gelegenheid geeft om te getuigen.

Andere predikers zijn gekomen en sommigen met onzuivere bedoelingen, zij schrijven Paulus af, halen hem naar beneden omdat hij toch gevangen zit, maar dat maakt allemaal niet uit..

"als het Evangelie maar gepredikt wordt".

Dat was Paulus' zijn doel sinds zijn bekering op weg naar Damascus:

Christus grootmaken *in zijn leven*, maar als dat de weg is die God hem wijst: ook *tijdens en door zijn sterven*...

Christus...daar leeft hij voor.

En als wij dát nu eens vasthouden, daarover nadenken en onszelf afvragen: hoe zit dat met mij?

Waar leef ik voor?

Als wij daar een eerlijk antwoord op proberen te geven, dan denk ik dat u, jij en ik heel vaak iets anders zouden invullen dan Paulus deed.

Waar leef ik voor?... voor mijn gezin, mijn relatie, mijn opleiding, mijn werk, mijn carrière, mijn inkomen, mijn nageslacht, mijn sport, mijn droomhuis of droomreis, leef ik om te genieten, te werken, te dienen?

Wat is voor ons het allerbelangrijkste in het leven?

Wie kan het Paulus in alle oprechtheid nazeggen:

Waar ik voor leef? Dat Christus wordt grootgemaakt!?

In het Schriftgedeelte heeft Paulus het over leven en sterven, dat voor hem het leven Christus is en het sterven winst.

Betekent dit dat Paulus levensmoe is, dat hij het zo moeilijk heeft en het niet meer ziet zitten. Is dat de reden dat hij liever Thuisgehaald wil worden?

Dat kan gebeuren in een mensenleven, dat men op is, dat er zoveel pijn is of lichamelijke gebreken zijn, dat je niet meer verder kunt..

Of juist anders, dat je nog jong bent en vitaal, maar geestelijk gebroken; dat je het leven niet meer ziet zitten en er een eind aan wil maken.

Of dat je ouder geworden, bang bent voor aftakeling, voor een lijdensweg en een euthanasie verklaring laat opstellen.

Levensmoe...heel veel mensen van allerlei leeftijden zijn dat.

Maar dat is Paulus niet.

Ja, hij zit gevangen en ja hij heeft het nodige meegemaakt en het is niet gemakkelijk allemaal, maar hij zit nog vol plannen en werklust, vol ijver voor de zaak van Jezus Christus.

En het sterven is voor Paulus winst omdat hij ook daarmee Christus kan grootmaken, maar het sterven is ook winst, het aller allerbeste omdat hij dan zijn Heer en Heiland mag ontmoeten, van aangezicht tot Aangezicht. Luist'ren naar Zijn liefdesstem.

Eeuwig bij Christus zijn, delen in zijn heerlijkheid, ingaan door die paarden poorten, wandelen over de gouden straten van het nieuw Jeruzalem.

Dat, brs en zrs, zegt Paulus, is toch pure winst?

'Lichtstad met uw paarden poorten'... het lievelingslied van velen, ook onder ons.

En als het geen Corona tijd was dan zouden wij het straks uit volle borst meezingen...

Maar als wij geconfronteerd worden met ziekte, als wij een slecht bericht van de arts krijgen na een onderzoek, als Corona rondwaart en wij er besmet door kunnen worden, als die Lichtstad dichterbij komt door wat voor oorzaak ook...

Dan is, zoals ds. Troost het ergens zegt, ons eigen huisje, met ons eigen heide- tuintje veel en veel aantrekkelijker dan die hemelse stad met het eeuwig vruchtdragend geboomte..

Hoe dat komt?

Ten eerste door de angst voor het onbekende.

Want ja, we lezen het in de Bijbel. God belooft het ons in Zijn Woord, het zal er zo mooi en goed zijn, geen dood, geen ziekte, geen oorlog, moeite of pijn, geen verdriet, haat of nijd, niets van al die dingen die het leven hier op aarde zo moeilijk kunnen maken..

Maar toch: we weten wat wij hebben en niet wat we krijgen..

Ten tweede: we zijn geschapen om te leven en voor het leven.

En er zijn zoveel dingen die wij hier op aarde graag willen meemaken, dingen waar we intens van kunnen genieten.

God geeft dat toch aan ons?

Daarnaast zijn wij mensen: mensen mensen, en brengt de dood die wrede scheiding tussen hen die ons lief zijn. Voelen we ons verantwoordelijk, willen wij er voor die ander zijn, hebben wij naar ons idee zo vaak nog een taak, voelen wij ons onmisbaar...

Paulus, zeggen we dan, die heeft misschien makkelijk praten. Die was niet getrouwd, had geen kinderen of kleinkinderen, die leefde in een moeilijke tijd, onder Romeinse bezetting en christenhaat, daarnaast had hij ook nog een doorn in het vlees die hem dagelijks kwelde..

Dat deze apostel dit zegt dat het sterven winst is, dat hij er naar verlangt om heen te gaan omdat dat verreweg het beste is..ja dat snappen wij..

Maar voor ons geldt dat toch niet?

En toch gemeente, jong en oud, toch mag dit verlangen van Paulus ook ons verlangen zijn.

Want het is niet dat hij van het leven af wil. Nee, hij verlangt naar de dood omdat hij bij Christus wil zijn, omdat Christus zijn leven is. Voor hem is het sterven geen schrikbeeld, maar een thuiskomen.

Want wie sterft voor hij sterft, sterft niet als hij sterft.

Het leven is mij Christus.

Paulus zegt niet: "mijn leven is van Christus" en ook niet "ik kan niet zonder Christus",

Maar het leven is mij Christus.

Zonder zijn Heer en Heiland zou voor Paulus het leven geen leven zijn.

Christus, daar draaide het om. Hij kwam bij alles wat hij zei en deed op de eerste plaats.

In de brief aan de Galaten zegt hij het zo: "Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef, maar niet meer ik, maar Christus leeft in mij" (Gal 2: 20)

Wat is het leven voor u en voor jou?

Voor velen is het: eten drinken en vrolijk zijn, want morgen is het voorbij.

Voor anderen: als ik maar aan mijn trekken kom, mezelf kan ontplooien, kan zijn wie ik echt ben..

Mijn leven..je kunt het soms horen... dat is zinloos, ik leef omdat ik hier op aarde ben gezet, ik wilde dat dit nooit was gebeurd..

Maar gelukkig zijn er ook die zeggen: het leven? Dat is mooi, dat is genieten van alles wat God je geeft. Werken, spelen, bidden, lachen, huilen, naar de kerk gaan, danken voor en na het eten...

Zomaar wat ideeën als antwoord op de vraag wat het leven is..

Maar kunnen wij het Paulus ook nazeggen: het leven is mij Christus?

Is Christus alles voor u en jou en mij? Komt Hij op de eerste plaats in ons spreken en handelen? Leeft Hij in mij en leef ik voor Hem?

Wil ik Hem dienen en mijzelf laten gebruiken met mijn gaven en talenten?

Naar Hem luisteren en Hem volgen ook als die weg anders loopt dan ik had bedacht of gewild?

Paulus zegt het: het leven is mij Christus.

En omdat het in Paulus' leven na zijn bekering om Christus draait, omdat Christus in zijn leven zo echt en zo heel dichtbij is, daarom is sterven voor Paulus geen verlies, maar winst.

O ja, Paulus was ook een mens, net als wij, en ook hij wordt twee kanten op getrokken, aan de ene kant is er de begeerte om heen te gaan en voor altijd bij Christus te zijn, maar aan de andere kant wil hij ook blijven leven, zodat hij onder andere de gemeente in Filippi kan dienen en bemoedigen, hen aansporen in het geloof. Hij heeft, zijns inziens, nog een taak..

En wat kunnen wij van dit Bijbelgedeelte leren?

Dat wij als christen, dat u en jij en ik of we nu jong zijn of oud, elk uur van elke dag bereid moeten zijn om te sterven?

Dat je niet goed of niet goed genoeg gelooft als je het leven zo kostbaar vindt en je helemaal niet verlangt om heen te gaan?

Of is het toch anders?

Namelijk dat als wij Leven met Christus, dat wij dan met andere ogen tegen de dingen, ook tegen ons sterven gaan aankijken?

Zouden wij het misschien moeten proberen om te groeien in het geloof, om te bidden om Gods Heilige Geest, zodat wij bereid zijn om te Leven, echt te leven, niet met ons eigen ik in het middelpunt, maar Christus centraal.

Dat wij het gaan leren om ons leven in Zijn hand te leggen en te vragen, iedere dag weer, of Hij ons wil leiden en gebruiken, zodat door ons heen Zijn naam wordt grootgemaakt.

Ja, lieve mensen, zeg maar ja tegen het LEVEN (met hoofdletters), want wie met Christus leeft, die kijkt anders tegen de dingen aan, die kijkt de toekomst anders tegemoet.

Wie met Christus leeft, die kan ook met Hem sterven.

“Jezus leeft en ik met Hem, dood waar is uw schrik gebleven”.

Paulus legt zijn gedachten over leven en dood, over hier op aarde blijven om God te dienen, of door de Heer Thuisgehaald te worden en met Hem te zijn, aan de mensen in Filippi en vanmorgen aan ons voor.

En soms mag je het weten: mijn taak op aarde is nog niet af. De Heer wil mij nog gebruiken. En soms haalt Hij je Thuis, mag je bij Hem zijn, voor altijd.

Maar wat er ook gebeurt of ik blijf leven of heen mag gaan: Ik ben van Hem en Hij wil voor mij het allerbeste.

Want wie met Christus leeft, die kan alleen maar winst maken, die is met Hem overwinnaar.

Afgelopen juli mochten wij weer opa en oma worden. Wat een groot wonder is dat toch.

En het beeld van een kind dat geboren wordt, daarin mogen wij zien wat sterven eigenlijk is.

Dat sterven eigenlijk opnieuw geboren worden betekent.

Als kindje in de buik van je moeder, omsloten door de baarmoeder, heb je het goed.

Het is warm en veilig, je krijgt voldoende te eten en drinken. Het kind hoort de stem van zijn moeder, het voelt haar spanning of rust. Maar het ziet zijn moeder niet.

Maar dan wordt het geboren, ontvangt het het levenslicht, ziet ze wie hem gebarnd heeft, wordt het gekoesterd en geliefd, dichtbij het hart..

Zo is sterven eigenlijk opnieuw geboren worden. De aardse omhulling, die baarmoeder verlaten en die weg gaan die is opengebrosen, het Leven aanschouwen, God zien van aangezicht tot Aangezicht.

Met Hem leven, heel dicht bij Zijn Vaderhart, tot in eeuwigheid.

En ja, de dood blijft een vijand.

En ja, wij missen onze geliefden die ons ontvallen zijn..

En ja, het valt niet mee om het anker op te trekken, de trossen van ons levensschip los te gooien, onze aardse tent op te breken...

Maar zullen wij het proberen?

Dichtbij Hem te leven, ons meer en meer te richten op Hem die ons leven wil leiden, die alle dingen overziet, die alles laat meewerken ten goede voor hen die Hem liefhebben?

Hij wijst ons de weg, de weg tussen vandaag en morgen, tussen Hem hier op aarde dienen en voor altijd met Christus zijn.

Wilt u het meenemen van de boodschap van Paulus vanmorgen: als je op Hem vertrouwt, zul je nooit beschaamd uitkomen.

En wat er ook gebeurt en wat jou zal overkomen... Hij is er bij!

In leven en in sterven. Want hetzij wij leven, hetzij wij sterven, wij zijn des Heren.

AMEN.

Suggestie te zingen liederen:

Lied 381 Elb. (daar ruist langs de wolken)

Ps100:2 (Hij schiep ons Hem behoren wij)

Lied 372 Elb. (Mijn Jezus, mijn Redder..)

Gez.455 (Als Hij maar van mij is..)

Gez.217:1,2 en 4 (Jezus leeft en ik met Hem)

Lied 413 Elb. (lichtstad met uw paarlen poorten)